

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Mrázkové a soudců JUDr. Pavla Vlacha a Mgr. Lucie Vítkové v právní věci

žalobkyně: **Správa železnic, státní organizace**, IČ 70994234
sídlem Dlážděná 1003/7, Praha 1
zastoupená advokátem JUDr. Jaromírem Císařem
sídlem Hvězdova 1716/2b, Praha 4

za účasti vedlejšího účastníka na straně žalobkyně:

Česká republika - Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, Praha 2

proti

žalované: **AMÁDEUS REAL, a. s.**, IČ 27241131
sídlem Dlouhá 741/13, Praha 1
zastoupená advokátem Mgr. Tomášem Politzerem
sídlem Klimentská 1207/10, Praha 1

o určení neexistence právního vztahu,

k odvolání žalobkyně a vedlejšího účastníka na její straně proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 27. 8. 2020, č. j. 27 C 136/2019 – 205,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku o věci samé **potvrzuje** a ve výroku o nákladech řízení se **mění** jen tak, že k jejich náhradě jsou povinni žalobkyně a vedlejší účastník na její straně společně a nerozdílně, jinak se i v tomto výroku **potvrzuje**.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jan Hlavatý.

- II. Žalobkyně a vedlejší účastník na její straně jsou povinni zaplatit žalované společně a nerozdílně na náhradu nákladů odvolacího řízení částku 12 342 Kč, do tří dnů od právní moci rozsudku, k rukám zástupce žalované.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně zamítl žalobu o určení, že právní vztah založený smlouvou o smlouvě budoucí kupní „uzavřené“ dne 14. 2. 2018 mezi žalobkyní a žalovanou, jejímž předmětem je oboustranný závazek žalobkyně a žalované uzavřít mezi sebou na výzvu žalované kupní smlouvu o převodu vlastnického práva k pozemkům parc. č. xxx, parc. č. xxx, parc. č. xxx, parc. č. xxx a parc. č. xxx v k. ú. xxx, „zapsaných“ v katastru nemovitostí na LV xxx pro katastrální území xxx, obec Praha, neexistuje (výrok I) a uložil žalobkyni zaplatit žalované na náhradu nákladů řízení částku 19 965 Kč, k rukám zástupce žalované, do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok II).
2. Rozhodl tak o žalobě, kterou se žalobkyně, podporovaná vedlejším účastníkem označeným v záhlaví napadeného rozsudku jako Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových (správně Česká republika – Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových), domáhala proti žalované požadovaného určení s tvrzením, že k uzavření smlouvy o smlouvě budoucí kupní (dále i jen „smlouva“ či „předmětná smlouva“) došlo dne 14. 2. 2018 v rozporu s ustanovením § 38a odst. 3 zákona č. 77/2002 Sb., o akciové společnosti České dráhy, státní organizaci Správa železnic a o změně zákona č. 266/1994 Sb., o dráhách, ve znění pozdějších předpisů, a zákona č. 77/1997 Sb., o státním podniku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZoČD“ nebo „zákon č. 77/2002 Sb.“).
3. K výkladu tohoto zákonného ustanovení je podle žalobkyně s ohledem na v něm obsaženou poznámku pod čarou č. 21, odkazující na zákon č. 92/1991 Sb., o podmínkách převodu majetku státu na jiné osoby (dále jen „ZoP“ nebo „zákon č. 92/1991 Sb.“), nutno přistoupit s přihlédnutím ke znění jeho ustanovení § 10 odst. 1. Podle něj přísluší rozhodnutí o privatizaci přímým prodejem mimo veřejnou soutěž nebo veřejnou dražbu, o něž jde i v případě realizační smlouvy předvídané předmětnou smlouvou, výlučně vládě. Žalobkyně je proto přesvědčena o tom, že souhlas vlády měl být dán i k uzavření předmětné smlouvy. Jeho absence činí podle žalobkyně smlouvu neplatnou a jí založený závazkový vztah neexistující. Dalším eventuálním důvodem svědčícím témuž závěru je podle žalobkyně skutečnost, že před uzavřením smlouvy nepostupovala, pokud by tedy nebyla na místě aplikace zákona č. 92/1991 Sb., podle § 17c zákona č. 77/1997 Sb., o státním podniku (dále jen „ZoSP“ nebo „zákon č. 77/1997 Sb.“), podle něž měla nepotřebnost nemovitostí, které jsou předmětem smlouvy, zveřejnit na internetovém „Portálu veřejné správy“ za účelem informovanosti ostatních státních organizací a organizačních složek o možnosti jejich převzetí. To neučinila.
4. Žalobkyní zaujaté zpochybnění platnosti předmětné smlouvy a z toho vyplývající neexistence jí založeného právního vztahu plně sdílel i vedlejší účastník na její straně.
5. Žalovaná se žalobě bránila předně námitkou, že žalobkyně nemá na požadovaném určení naléhavý právní zájem s tím, že žalobním požadavkem nejistotu z právních vztahů mezi účastníky neodstraňuje, ale naopak ji vytváří. Pro případ, že by soud tento zájem shledal a přistoupil k věcnému posouzení opodstatněnosti žalobní argumentace, pak žalovaná zaujala obranou argumentací, jejímž základem je zpochybnění žalobního východiska, podle kterého je možné interpretovat právní předpis na podkladě poznámky pod čarou způsobem stojícím ve zřejmém rozporu s jeho výslovným zněním („nad čarou“). Pokud § 38a odst. 3 ZoČD jasně stanoví, že se souhlas vlády nevyžaduje, nelze přiměřenou aplikací zákona o privatizaci dojít k opačnému závěru. Ustanovení § 17c ZoSP nelze podle žalované v souzené věci použít, neboť předmětné nemovitosti, uvedené od účinnosti zákona č. 77/2002 Sb. v jeho příloze jako nepotřebný majetek určený k úhradě závazků státní organizace České dráhy, jsou již *ex lege* majetkem nepotřebným pro celý stát,

Shodu s prvopisem potvrzuje Jan Hlavatý.

tj. pro všechny ostatní státní organizace a organizační složky. Jeho nabízení na Portálu veřejné správy by proto šlo proti smyslu zákona. Žalovaná rovněž zdůraznila, že za účelem realizace smlouvy vynakládá značné finanční prostředky.

6. Soud prvního stupně vyšel zejm. ze zjištění, že předmětem smlouvy, uzavřené dne 14. 2. 2018 mezi žalobkyní (pod tehdejším názvem Správa železniční dopravní cesty, státní organizace) jako budoucí prodávající a žalovanou jako budoucí kupující, je závazek budoucího převodu shora označených pozemků ve vlastnictví státu, uvedených v příloze zákona č. 77/2002 Sb., resp. vzniklých oddělením z pozemků v této příloze uvedených. Ohledně těchto pozemků není zpracován privatizační projekt a nebylo ohledně nich rozhodnuto o privatizaci. Žalobkyně v článku I odst. 2 smlouvy žalovanou ujistila, že nakládání s pozemky na základě § 38a ZoČD nevyžaduje souhlas vlády. Dále strany ujednaly, že pozemky budou prodány za cenu, kterou určí v době transakce znalecký ústav vybraný žalobkyní jako cenu obvyklou (tržní), a že žalovaná bude žalobkyni poskytovat součinnost jako vlastník sousední nemovitosti pro realizaci modernizace železniční trati na pražské letiště. V návaznosti na uzavření smlouvy o smlouvě budoucí byla dne 21. 5. 2018 účastníky uzavřena smlouva o zakazu zcizení a zatížení, kterou se žalobkyně zavázala do doby vkladu vlastnického práva žalované k předmětným pozemkům do katastru nemovitostí nezciť a nezatížit pozemky ve prospěch cizí osoby. Na základě výzvy katastrálního úřadu ze dne 2. 7. 2018 účastníci doplnili pro účely vkladového řízení souhlasné prohlášení podepsané žalobkyní dne 13. 8. 2018. Nejpozději z článku uveřejněného v Hospodářských novinách dne 11. 10. 2018 shledal dále soud prvního stupně patrnou vůli státu, zde prezentovanou vyjádřením ministra dopravy, se ze smlouvy vyvázat. Na návrh žalobkyně ze dne 21. 11. 2018 zrušit smlouvu dohodou žalovaná nepřistoupila. Dopisem ze dne 30. 5. 2019 namítla žalobkyně neplatnost smlouvy z důvodů prosazovaných posléze v žalobě.
7. Na podkladě uvedených zjištění se soud prvního stupně při právním posouzení věci předně zabýval otázkou, zda má žalobkyně na požadovaném určení naléhavý právní zájem. Vyšel z ustanovení § 80 o. s. ř. a jeho ustáleného judikatorního výkladu, podle něž je určovací žaloba preventivního charakteru a má místo jednak tam, kde lze její pomocí eliminovat stav ohrožení práva či nejistoty v právním vztahu a k odpovídající nápravě nelze dospět jinak, jednak v případech, v nichž určovací žaloba účinněji než jiné právní prostředky vystihuje obsah a povahu příslušného právního vztahu a jejím prostřednictvím lze dosáhnout úpravy tvořící určitý právní rámec, jenž je zárukou odvrácení budoucích sporů účastníků. Žalobkyni však vede k určovacímu požadavku podle soudu prvního stupně jen vůle vyvázat se z dříve uzavřené smlouvy, daná politickým zadáním, což naléhavý právní zájem na požadovaném určení odůvodnit nemůže, stejně jako pouhá neshoda stran ohledně platnosti smlouvy (k tomu soud prvního stupně poukázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. 4. 2014, sp. zn. 33 Cdo 1734/2013). Podle soudu prvního stupně mohou stranám vznikát podle smlouvy práva „již dříve než v roce 2030“, pročež lze žalovat na jejich plnění. Postup, kdy žalobkyně žalovanou nejprve ujistí, že se k uzavření smlouvy nevyžaduje souhlas vlády, aby v žalobě posléze prosazovala opak, hodnotí soud prvního stupně jako nemravné jednání, destabilizující právní vztahy mezi účastníky. Proto soud prvního stupně uzavřel, že žalobkyně nemá na požadovaném určení naléhavý právní zájem.
8. Současně se soud prvního stupně zabýval i meritem věci. V tomto ohledu plně přitakal obraně žalované a ve shodě s ní uzavřel, že pokud nakládání s majetkem uvedeným v příloze k zákonu č. 77/2002 Sb. nevyžaduje podle naprosto výslovného znění jeho ustanovení § 38a odst. 3 souhlas vlády a pokud je tamtéž deklarována i jeho trvalá nepotřebnost pro stát, nelze s použitím pod čarou odkazovaného zákona č. 92/1991 Sb. dovozovat na opak. Ustanovení § 10 odst. 1 ZoP nemůže mít ve vztahu k § 38a odst. 3 ZoČD povahu *lex specialis*, má-li být zákon č. 92/1991 Sb. použit pouze přiměřeně a je-li výslovná úprava provedena právě v zákoně č. 77/2002 Sb. Považuje-li se majetek uvedený v příloze k tomuto zákonu podle jeho § 38a odst. 3 za majetek pro stát trvale nepotřebný a je-li tato informace veřejně dostupná od nabytí účinnosti zákona, a tedy řadu let, nelze

se podle soudu prvního stupně dovolávat ani porušení ustanovení § 17c ZoSP. Podle soudu prvního tudíž při uzavření smlouvy nedošlo k porušení zákona.

9. Z uvedených důvodů, a tedy pro absenci naléhavého právního zájmu na požadovaném určení a současně pro nedůvodnost žaloby, soud prvního stupně žalobu zamítl a o náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 142 odst. 1 o. s. ř., podle nějž přiznal úspěšné žalované proti neúspěšné žalobkyni plnou náhradu nákladů řízení, odpovídajících nákladům zastoupení žalované advokátem. Výši odměny advokáta soud prvního stupně vyčíslil s použitím tarifní hodnoty věci určené podle „§ 9 odst. 3“ [správně zjevně § 9 odst. 3 písm. a) – poznámka odvolacího soudu] vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (dále jen „AT“).
10. Proti tomuto rozsudku podali žalobkyně a vedlejší účastník na její straně včas a přípustná odvolání. Shodně namítli, že napadený rozsudek spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Závěrem o absenci naléhavého právního zájmu na požadovaném určení soud prvního stupně nesprávně aplikoval jím jinak správně citovaná judikatorní východiska, která podle žalobkyně i vedlejšího účastníka na její straně na souzenou věc naopak plně dopadají. Odvolatelé jsou nadále shodně přesvědčeni, že v současnosti neexistuje jiný prostředek na ochranu právních zájmů žalobkyně a že předmětná žaloba je způsobilá odstranit nejistotu nejen v právním postavení žalobkyně, ale i žalované, a tak předejít dalším sporům, vznikajícím případně až v souvislosti s uzavřením vlastní převodní smlouvy „zřejmě v roce 2030“. To má ilustrovat i tvrzení žalované o vynakládání milionových částek na realizaci převodní smlouvy. Úvaha soudu prvního stupně o možnosti žalovat na plnění (a jaké) již nyní zůstala nezdůvodněna. Podaná žaloba rozhodně není šikanózní, změny v nahlížení žalobkyně na otázku platnosti smlouvy, předcházející podání žaloby, nelze hodnotit jako nemravné jednání. Pokud jde o posouzení merita věci, žalobkyně i vedlejší účastník jsou nadále přesvědčeni, že o uzavření smlouvy měla předem rozhodnout vláda, *in eventum*, že jejímu uzavření mělo předcházet uveřejnění informace o plánovaném prodeji pozemků na Portálu veřejné správy. Obě tyto vady byly sto způsobit neplatnost smlouvy. Opačné posouzení věci soudem prvního stupně je nesprávné. Poznámka pod čarou jistě nemůže stanovovat, jak soud prvního stupně – potud správně – uzavřel, závazné pravidlo chování, je však nutné ji zohlednit při interpretaci právního předpisu, především pak při jeho systematickém výkladu. Ten podle odvolatelů svědčí závěru, že se souhlas vlády pro převod majetku podle přílohy zákona č. 77/2002 Sb. sice obecně nevyžaduje, avšak ve specifickém případě, kterým je přímý prodej tohoto majetku, má být předem vydáno rozhodnutí vlády za podmínek a s obsahem dle zákona č. 92/1991 Sb.; jedná se totiž o dvě odlišné skutkové podstaty a obě pravidla tudíž mohou stát vedle sebe. O tom, že se v případě požadavku na schválení převodní smlouvy vyžaduje totéž i na uzavření předběžné smlouvy, jejímž předmětem je budoucí uzavření převodní smlouvy, u níž je schválení vyžadováno, nemůže být podle judikatury sporu. *In eventum* tvrzené porušení § 17c ZoSP je rovněž dáno, neboť ustanovení § 38a odst. 3 ZoČD jeho přiměřenou aplikaci nevyklučuje. Smyslem § 17c ZoSP není pouze zajistit informovanost organizačních složek státu a jiných státních organizací, ale i široké veřejnosti. Argument, že zákon č. 77/2002 Sb. již před 16 lety stanovil, že majetek vyčtený v příloze tohoto zákona je nepotřebný, a tedy není třeba informaci o tom před jeho přímým prodejem zveřejňovat na Portálu veřejné správy, není „nosný“, neboť potenciální zájemci o majetek státu, jakož i osoby, které mají zájem na kontrole státu při nakládání s jeho majetkem, od 1. 1. 2017 legitimně očekávají, že veškerý majetek, kterého se stát bude chystat zbavit, bude uveřejněn na Portálu veřejné správy. Uvedené úvaze nepřekáží ani určení majetku v příloze zákona k úhradě závazků bývalé státní organizace České dráhy, neboť i převod jiným státním organizacím nebo organizačním složkám státu je realizován zásadně za úplatu.
11. Z vyložených důvodů žalobkyně i vedlejší účastník na její straně navrhli změnu napadeného rozsudku soudu prvního stupně tak, aby bylo určeno, jak v žalobě požadováno.
12. Žalovaná s odvoláním nesouhlasila, plně se ztotožnila se závěry soudu prvního stupně. Žalobkyně nemá a nemůže mít na požadovaném určení naléhavý právní zájem, neboť žalobou neodstraňuje nejistotu v právních vztazích, ale tuto nejistotu naopak „uměle“ vytváří. Poznámka pod čarou

Shodu s prvopisem potvrzuje Jan Hlavatý.

nemůže stanovit závazná pravidla chování ani interpretace právního předpisu a v souzené věci informuje adresáty právní normy právě jen o tom, že při prodeji majetku podle přílohy zákona č. 77/2002 Sb. je možné postupovat i podle zákona č. 92/1991 Sb., avšak jen tehdy, pokud byl konkrétní majetek dříve do privatizace vyhlášen. To není případ předmětných pozemků. I pokud by se měl zákon č. 92/1991 Sb. přiměřeně použít, nebylo by možné jeho přiměřenou aplikací popřít jasné pravidlo obsažené v § 38a odst. 3 zákona č. 77/2002 Sb., že se souhlas vlády nevyžaduje. Opačný výklad by vedl k naprostému vyprázdnění tohoto zákonného pravidla. Ustanovení § 17c zákona č. 77/1997 Sb. se, jak soud prvního stupně rovněž správně shledal, nepoužije, neboť majetek podle přílohy zákona č. 77/2002 Sb. je podle explicitního znění jeho § 38a odst. 3 nepotřebný pro celý stát, tedy i pro všechny ostatní státní organizace a organizační složky, které tak logicky nemohly projevit zájem ho nabýt. Jeho nabízení na Portálu veřejné správy by tedy šlo proti smyslu zákona. Již proto žalovaná navrhla potvrzení napadeného rozsudku soudu prvního stupně jako věcně správného.

13. Odvolací soud přezkoumal z podnětu odvolání žalobkyně a vedlejšího účastníka na její straně napadený rozsudek soudu prvního stupně včetně řízení, které předcházelo jeho vydání (§ 212 a § 212a o. s. ř.), a neshledal odvolání důvodnými.
14. Odvolací soud po přezkumu napadeného rozsudku konstatuje, že soud prvního stupně dospěl po provedeném dokazování ke správným a pro rozhodnutí o věci samé v zásadě postačujícím skutkovým zjištěním. K nim odvolací soud dodává na podkladě již soudem prvního stupně k důkazu provedené smlouvy o smlouvě budoucí jen tolik, že uzavření převodní smlouvy je předpokládáno až poté, co žalobkyně dokončí a zkolauduje stavbu modernizace v místě se nacházející železniční trati, resp. po 1. 1. 2030, podle toho, co nastane dříve (čl. IV. 4 smlouvy).
15. Proti skutkovým zjištěním soudu prvního stupně odvolatelé ostatně nebrojí, zpochybňujíce jím zaujaté právní posouzení věci. To odvolací soud sdílí jen zčásti a i s přihlédnutím k odvolacím námitkám a stanovisku žalované k nim uvádí v tomto ohledu následující.
16. Podle § 80 o. s. ř. platí, že určení, zda tu právní poměr nebo právo je či není, se lze žalobou domáhat jen tehdy, je-li na tom naléhavý právní zájem.
17. Soud prvního stupně se správně zabýval nejprve tím, zda má žalobkyně na požadovaném určení naléhavý právní zájem. V tomto směru sice správně citoval v judikatuře ustálený popis okolností pro tento závěr určujících, jejich výklad v individuálních poměrech souzené věci však odvolací soud nesdílí. Soud prvního stupně zejm. náležitě nezohlednil skutečnost, že smlouva o smlouvě budoucí předpokládá uzavření vlastní převodní smlouvy až za poměrně značnou dobu, již by za stávajícího zpochybnění platnosti smlouvy žalobkyní dominovala nejistota, zda je smlouva skutečně platná a jí založené závazky existentní či nikoliv. V případě žalované by byla tato nejistota doprovázená dle jejího vlastního tvrzení vynakládáním (případně marným) milionových částek na budoucí realizaci smlouvy. Soud prvního stupně nenabídl žádné konkrétní úvahy, jakým jiným způsobem, vylučujícím naléhavost právního zájmu na nyní požadovaném určení, by si za této situace žalobkyně měla počínat, zejm. pak na jaké plnění by snad měla žalovat. Změna náhledu žalobkyně na smlouvu, kterou nejprve uzavírá a prohlašuje v ní nepotřebnost souhlasu vlády, aby jí posléze zpochybnila s tvrzením pravého opaku, sice může působit zvláště, z možnosti věcného posouzení požadovaného určení to však žalobkyni podle názoru odvolacího soudu nediskvalifikuje.
18. Jak je v judikatuře Nejvyššího soudu rovněž dovozeno, za nedovolenou lze považovat určovací žalobu pouze tam, kde by nesloužila potřebám praktického života, nýbrž jen ke zbytečnému rozmnožování sporů. Jestliže se určením, že tu právní vztah nebo právo je či není, vytvoří pevný právní základ pro právní vztahy účastníků sporu (a předejde se tak žalobě o plnění), nelze určovací žalobu žalobci odepřít, byť by bylo možné žalovat i na plnění (což podle odvolacího soudu t. č. ani není). Odvolací soud je – oproti soudu prvního stupně a ve shodě s odvolateli – toho názoru, že předmětná určovací žaloba uvedený potenciál má. Žalobkyně jejím podáním evidentně nerozmnožuje spory, ale snaží se v rámci i bez podání žaloby existujícího sporu mezi účastníky,

Shodu s prvopisem potvrzuje Jan Hlavatý.

jakkoliv „jen“ o platnost smlouvy, vytvořit právě onen pevný právní základ pro vzájemné budoucí právní vztahy.

19. Naléhavý právní zájem na požadovaném určení je tedy podle odvolacího soudu dán.
20. Vzhledem k uvedenému závěru lze přistoupit k přezkumu věcného posouzení sporných právních otázek soudem prvního stupně, provedenému soudem prvního stupně evidentně *pro úplnost a in eventum* nesprávnosti jeho úvahy o absenci naléhavého právního zájmu. Pokud by totiž byl tento jeho úsudek správný, činilo by to posouzení meritorní stránky věci soudem prvního stupně bezcenným, neboť absence naléhavého právního zájmu vylučuje, aby se soud mohl zabývat věcnou stránkou sporu (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 2. 2021, sp. zn. 24 Cdo 34/2021, a v něm citovanou judikaturu dovolacího soudu).
21. Soud prvního stupně správně vystihl, že pro posouzení věci je rozhodný výklad následujících právních norem.
22. Podle § 38a odst. 3 ZoČD, ve znění účinném do 14. 1. 2020, majetek uvedený v příloze k tomuto zákonu určený k úhradě závazků státní organizace České dráhy se považuje za majetek pro stát trvale nepotřebný²⁰) a nakládání s ním nevyžaduje souhlas vlády. Při převodu tohoto majetku státu na jiné právnické či fyzické osoby postupuje Správa železnic přiměřeně podle zvláštního zákona.²¹)
23. Podle § 19 odst. 5 ZoČD postavení, právní poměry, činnost, sloučení, splynutí a rozdělení státní organizace Správa železnic se ode dne svého zřízení řídí přiměřeně ustanovením zákona o státním podniku,¹⁵) pokud tento zákon nestanoví jinak.
24. Podle § 10 odst. 1 ZoP rozhodnutí o privatizaci přímým prodejem mimo veřejnou soutěž nebo veřejnou dražbu vydává vláda na návrh ministerstva. Rozhodnutí o privatizaci v dalších věcech si vláda může vyhradit.
25. Podle § 17c ZoSP, v platném znění (účinném od 1. 1. 2017), má-li podnik ve svém majetku nepotřebnou nemovitou věc, zveřejní tuto skutečnost na internetovém "Portálu veřejné správy" za účelem informovanosti organizačních složek státu a jiných státních organizací o možnosti převzít takovou nemovitou věc do jejich příslušnosti hospodařit. Projeví-li organizační složka státu nebo jiná státní organizace o převzetí nemovité věci zájem, uskuteční podnik převod nemovité věci do příslušnosti hospodařit této organizační složky státu nebo jiné státní organizace za cenu obvyklou. Bezúplatně převede podnik nemovitou věc do příslušnosti hospodařit organizační složky státu nebo jiné státní organizace po předchozím souhlasu vlády vydaném na návrh zakladatele nebo jiného ministerstva (odstavec 1). Neprojeví-li žádná organizační složka státu nebo jiná státní organizace ve lhůtě 1 měsíce od zveřejnění informace podniku podle odstavce 1 o převzetí nemovité věci zájem, naloží s ní podnik podle dalších ustanovení tohoto zákona (odstavec 2).
26. Odvolací soud považuje soudem prvního stupně provedený výklad shora citovaných zákonných ustanovení, určující pro jeho závěr o platnosti smlouvy, jak je shora zreprodukován pod bodem 8 odůvodnění, za zcela správný, plně jej sdílí a pro stručnost na něj odkazuje. I odvolací soud je toho názoru, že pokud ustanovení § 38a odst. 3 ZoČD *expressis verbis* nevyžaduje souhlas vlády, nelze dovodit na opak za *přiměřeného* použití v poznámce pod čarou odkazovaného zákona č. 92/1991 Sb. Aplikacní přednost explicitního ustanovení § 38a odst. 3 ZoČD, potud stojícího vůči zákonu č. 92/1991 Sb. v pozici *lex specialis*, je i podle odvolacího soudu zcela jednoznačná, přitakání argumentaci odvolatelů by nevedlo k ničemu jinému než jeho vyprázdnění (zcela jistě nežádoucím). To plně platí i odvolacích námitkách ohledně vzájemného vztahu ustanovení § 38a odst. 3 ZoČD a § 17c ZoSP. I odvolací soud považuje za nevyhnutelný úsudek, podle něž je-li určitý majetek explicitně prohlášen zákonem za *trvale* nepotřebný pro *stát*, nemohou být dány důvody pro přiměřený postup podle § 17c ZoSP, jehož účelem a smyslem je publikace faktu nepotřebnosti majetku (do té doby neprezentovaného) pro účely možného upotřebení takového majetku jinou organizační složkou státu nebo jinou státní organizací. Takové upotřebení majetku

v příloze zákona č. 77/2002 Sb. jinou organizační složkou státu nebo jinou státní organizací je však již pojmově vyloučeno, je-li v jeho § 38a odst. 3 prohlášen tento majetek – opět *expressis verbis* – za trvale nepotřebný pro stát (jako celek)

27. Závěru soudu prvního stupně, podle něž při uzavření posuzované smlouvy nedošlo k porušení zákona, a tudíž jím založené závazky existují, tudíž odvolací soud nemá co vytknout. K soudem prvního stupně pro úplnost připojeným úvahám, že by se v případě dovozené neplatnosti smlouvy nejednalo o neplatnost absolutní, ale relativní, již by se žalovaná nebyla oprávněna dovolávat, se odvolací soud za této situace nevidí důvodu vyjadřovat.
28. Proto odvolací soud potvrdil napadený rozsudek ve výroku o věci samé jako věcně správný (§ 219 o. s. ř.) a ve výroku o nákladech řízení jej za použití § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. změnil jen tak, že k úhradě tam soudem prvního stupně správně vyčíslených nákladů v řízení plně úspěšné žalované zavázal nejen žalobkyni, ale i vedlejšího účastníka na její straně, „nákladově“ soudem prvního stupně nesprávně opomenutého, jinak jej potvrdil i v tomto výroku.
29. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 224 odst. 1 o. s. ř. a § 142 odst. 1 o. s. ř. I v odvolacím řízení úspěšné žalované podle nich přísluší náhrada nákladů sestávajících z odměny jejího advokáta za zastupování podle § 137 odst. 2 o. s. ř., § 6 odst. 1, § 7, § 9 odst. 3 písm. a) a § 11 odst. 1 písm. d), g) a k) AT za vyjádření k odvolání, písemné podání ve věci samé ze dne 5. 8. 2021 a účast při jednání odvolacího soudu ve výši 3 x 3 100 Kč, náhrady hotových výdajů advokáta podle § 13 odst. 4 AT za totéž ve výši 3 x 300 Kč a náhrady za DPH, již je zástupce žalované plátcem, v zákonné sazbě 21%, počítané podle § 137 odst. 3 písm. a) o. s. ř. z obojího, ve výši 2 142 Kč. Celkem tedy náklady odvolacího řízení žalované činí 12 342 Kč.
30. O lhůtě k plnění ve výroku o nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 211 a § 160 odst. 1 část věty před středníkem o. s. ř. O povinnosti žalobkyně a vedlejšího účastníka na její straně zaplatit náklady odvolacího řízení k rukám advokáta žalované bylo rozhodnuto podle § 211 a § 149 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je přípustné dovolání k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu prvního stupně rozhodujícího v této věci ve lhůtě dvou měsíců ode dne jeho doručení, avšak jen za splnění podmínek dle § 237 o. s. ř., tedy jestliže napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Přípustnost dovolání je oprávněně zkoumat jen dovolací soud (§ 239 o. s. ř.).

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí nebo na nařízení exekuce.

Praha 11. srpna 2021

JUDr. Eliška Mrázková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Jan Hlavatý.